

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **A. H.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2017, č. j. 1163/DS/2017, JID: 71858/2017/KUUK/Lin, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 6. 2020, č. j. 15 A 170/2017 - 72,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 6. 2020, č. j. 15 A 170/2017 - 72, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Mostu (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 1. 2017, č. j. MmM/012635/2017/OSČ-Př/MK/ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 125f odst. 3 v návaznosti na § 125c odst. 5 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), uložil žalobkyni pokutu 1.500 Kč za správní delikt podle § 125f odst. 1 tohoto zákona spočívající v tom, že žalobkyně jako provozovatelka vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 tohoto zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem. Skutek spočíval v tom, že dne 25. 11. 2015 ve 12:25 hodin v Mostě, na ulici Radniční, stál blíže nezjištěný řidič s motorovým vozidlem tovární značky Volkswagen Passat, reg. zn. X, bez povolení v působnosti svislé dopravní značky IP 12 „vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou

„1. řada jen na povolení MgM Most“, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně současně uložil žalobkyni povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítla nepřezkoumatelnost závěru správního orgánu I. stupně, že došlo k porušení dopravní značky IP 12 „vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „1. řada jen na povolení MgM Most“, když z důkazů, o které se správní orgán opřel, tedy výpisu z centrálního registru vozidel a fotodokumentace, vyplynulo pouze to, že žalobkyně byla provozovatelkou předmětného vozidla a že toto vozidlo stálo v úseku platnosti příslušného dopravního značení. Z fotodokumentace však nebylo možné dovodit, že řidič vozidla nebo vozidlo žalobkyně neměli povolení od „MgM Most“, nadto z příslušné dopravní značky nevyplývala povinnost umístit povolení viditelným způsobem na čelní sklo vozidla, pročez bylo třeba provést další dokazování za účelem zjištění, zda správní orgán I. stupně udělil řidiči vozidla žalobkyně příslušné povolení. Dále žalobkyně namítla nesrozumitelnost a neurčitost výroku prvostupňového rozhodnutí spočívající v tom, že ve výroku nebylo dostatečně vymezeno místo údajného protiprávního jednání, neboť z výroku nelze dovodit, kde přesně v rámci ulice Radniční v Mostě mělo vozidlo žalobkyně stát. Správní orgán I. stupně se dále ve výroku ani v odůvodnění nezabýval skutečností, zda měl správní delikt za následek dopravní nehodu podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Z výroku a odůvodnění dále nevyplývá ani to, že skutek kladený žalobkyni za vinu vykazoval známky přestupku ve smyslu § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, dále ani o jaký přestupek se mělo jednat a jeho právní kvalifikace. Žalobkyně dále namítla nezákonnost uložené pokuty, neboť správní orgán nezohlednil zákonná kritéria dle § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu.

[3] Žalobkyně dále namítla, že byla zkrácena na svých právech, jelikož správní orgán I. stupně před vydáním prvostupňového rozhodnutí věděl, že se žalobkyně mohla dopustit dvou dalších správních deliktů podle § 125f zákona o silničním provozu, avšak tyto věci nespojil do společného řízení. Žalobkyně poukázala, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou České republiky, ústavními principy a základními právy. Akcentovala, že uvedené ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem, a obsahuje tak pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Současně žalobkyně namítala porušení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, neboť správní orgány se vůbec nezabývaly otázkou, zda novější úprava, která nabyla účinnosti po spáchání údajného přestupku, pro ni není výhodnější. V tomto spatřovala nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů stejně jako v tom, že správní orgán nijak neřešil to, zda okolnosti údajného správního deliktu nesnižovaly jeho závažnost pod míru, která by odůvodňovala její stíhání, tedy nezabýval se společenskou škodlivostí správního deliktu. Žalobkyně dále namítla, že správní orgán nenařídil ústní jednání, neprovedl ani dokazování mimo ústní jednání a žalobkyně nedostala možnost zúčastnit se dokazování.

pokračování

[4] V replice žalobkyně dále uvedla, že správní spis neobsahuje jediný důkaz, ze kterého by vyplývalo, že řidič vozidla žalobkyně nebo vozidlo žalobkyně neměli povolení k parkování na daném místě. Z presumpce neviny podle ní vyplývá, že pokud žádný takový důkaz neexistuje, je nutné presumovat, že vydáno bylo. Pokud žalovaný konstatoval, že ke spáchání správního deliktu došlo v místě platnosti předmětné dopravní značky, zaměnil skutkovou a právní kvalifikaci. Žalobkyně zopakovala svoji námitku, že místo přestupku není ve výroku dostatečně specifikováno, jelikož z výroku není zřejmé, zda vozidlo žalobkyně skutečně parkovalo v místě, kde to nebylo možné bez povolení správního orgánu, když na dané ulici platí velké množství odlišných režimů pro parkování.

[5] Krajský soud v Ústí nad Labem výše označeným rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí, přičemž přisvědčil námitce žalobkyně ohledně nedostatečného popisu místa spáchání skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, jelikož tento neodpovídá požadavkům stanoveným judikaturou Nejvyššího správního soudu (zejm. rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42). Výrok prvostupňového rozhodnutí, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu, neobstojí proto, že z něj není patrné, zda jí provozované vozidlo skutečně stálo v působnosti svislé dopravní značky IP 12 „*vyhrazené parkoviště*“ s dodatkovou tabulkou „*1. řada jen na povolení MgM Most*“. Nešlo totiž o případ, kdy by popis místa spáchání skutku uvedením pouze ulice nezanechával v tomto směru pochybnosti, neboť z řízení nevyplývalo, že by byl pro celou předmětnou ulici stanoven stejný režim parkování, přičemž v této souvislosti poukázal krajský soud na rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 - 39). Nejednalo se dále ani o případ, kdy by místo spáchání skutku bylo vymezeno uvedením toho, že vozidlo stálo přímo na parkovišti, jehož režim stanovený dopravní značkou byl tímto porušen. K tomuto závěru krajský soud odkázal na rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016 - 30. V posuzovaném případě bylo dle krajského soudu třeba místo spáchání skutku s ohledem na možnosti parkování v dané ulici vymezit konkrétněji, a to například uvedením budovy označené číslem popisným či evidenčním či jiného významnějšího stálého prvku, v jejichž blízkosti vozidlo stálo, případně pomocí souřadnic GPS.

[6] Ostatní žalobní námitky krajský soud shledal nedůvodnými, přičemž konstatoval, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedena jak norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, tak norma odkazující na delikt, který měla spáchat žalobkyně, přičemž jsou zde uvedeny též normy vymezující možnou výši sankce. K námitce žalobkyně, že v rozhodnutí správních orgánů absentuje odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, krajský soud uvedl, že tato vada sama o sobě nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Ačkoli odůvodnění výměry uložené pokuty obsažené v rozhodnutí správních orgánů krajský soud označil za kusé a obecné, nejednalo se s ohledem na uložení pokuty na spodní hranici zákonné sazby o vadu řízení, neboť i při obsáhlejší odůvodnění a vyložení úvah správních orgánů by nemohlo dojít k příznivějšímu rozhodnutí pro žalobkyni. K námitce žalobkyně, že nebylo dostatečně prokázáno, že vozidlo žalobkyně nedisponovalo příslušným povolením umožňujícím mu stát v úseku platnosti předmětné dopravní značky, krajský soud uvedl, že umístění povolení viditelným způsobem např. za čelní sklo vozidla, je považováno mezi motoristy za notoricky známou skutečnost, kterou není třeba prokazovat. Pokud snad vozidlu žalobkyně, případně řidiči vozidla takovéto povolení náleželo, mělo jím být vozidlo viditelně označeno. Nestalo-li se tak a žalobkyně nedoložila příslušné povolení ani později

ve správním řízení, jde to k její tíži. Není tudíž možné správním orgánům vytýkat, že se až v žalobě vzneseným tvrzením nezabývaly a nevedly dokazování k jeho prověření.

[7] Krajský soud dále uvedl, že skutkový stav byl správními orgány dostatečně zjištěn, z fotodokumentace založené ve spise je zřejmé, že se skutek stal a že za jeho spáchání odpovídá žalobkyně. Žalobkyni, která zůstala ve správním řízení pasivní, se v řízení před soudem nepodařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost důkazů, ze kterých správní orgány při svém rozhodování vycházely. Dále krajský soud konstatoval, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení a že nařízení ústního jednání ve fázi správního řízení vzhledem ke shromážděným důkazům v daném případě nebylo nezbytné. Žalobkyně i její zmocněnec nadto měli možnost seznámit se s veškerými podklady pro vydání rozhodnutí, této však nevyužili. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62, č. 2248/2011 Sb. NSS), dle které je podstatné, aby při souběhu deliktů docházelo k uplatnění zásady absorpce, shledal krajský soud nedůvodným požadavek žalobkyně na projednání správních deliktů v jediném řízení. K námitce žalobkyně, že se správní orgány nezabývaly tím, zda novější úprava, která nabyla účinnosti po spáchání přestupku, pro ni není výhodnější a správní orgány ani nijak neřešily to, zda okolnosti přestupku nesnižovaly jeho závažnost pod míru, která by odůvodňovala jeho stíhání, krajský soud poukázal, že nový přestupkový zákon nabyl účinnosti až po vydání napadeného rozhodnutí. Správní orgány proto nemohly aplikovat úpravu nového přestupkového zákona, který v době jejich rozhodování nebyl účinný. Soud dále poukázal, že Ústavní soud České republiky se návrhem na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 téhož zákona zabýval v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, přičemž neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl výše uvedený rozsudek krajského soudu kasační stížností, přičemž považoval za nesprávný závěr krajského soudu, že je místo spáchání skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí nedostatečně vymezeno. Podle požadavků judikatury musí být z výroku správního rozhodnutí ve věci správního deliktu spočívajícího ve stání motorového vozidla na místě vyhrazeného parkoviště bez příslušného povolení patrné, že vozidlo stálo přímo v místě, kde je režim vyhrazeného parkoviště vymezen dopravní značkou. Zásadně proto nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo takto mělo parkovat, jsou-li v dotyčné ulici jak vyhrazená, tak i nevyhrazená parkoviště. Stěžovatel však vyjádřil přesvědčení, že správní orgán I. stupně neoznačil místo spáchání skutku pouze ulicí, ve které mělo ke spáchání skutku dojít. Dále zdůraznil, že je rozhodující, aby bylo ve výroku určeno, jaký režim dopravního značení na místě spáchání přestupku platil, přičemž v této souvislosti poukázal na rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016 - 30. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedena informace, že blíže nezjištěný řidič stál na vyhrazeném parkovišti s dodatkovou tabulkou v působnosti konkrétního dopravního značení. Ze spojení „*stál (...) bez povolení v působnosti svíslé dopravní značky (...)*“ je jednoznačné, jaký režim dopravního značení na místě v Mostě na ulici Radniční platil, a je současně zřejmé, že vozidlo stálo vně parkoviště, dokonce v první řadě parkoviště tam, kde platila dodatková tabulka. Na závěr vyjádřil stěžovatel

pokračování

přesvědčení, že označil místo spáchání přestupku v souladu s požadavky vyjádřenými v rozsudku č. j. 1 As 247/2016 - 30.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Ze správního spisu zdejší soud ověřil, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Most oznámení o podezření ze spáchání správního deliktu ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2015/37698. K tomuto oznámení bylo přiloženo 5 fotografií dokumentujících spáchání přestupku. Jelikož bylo zjištěno, že provozovatelem předmětného vozidla byla žalobkyně, vyzval ji správní orgán I. stupně dne 13. 1. 2016 k úhradě částky ve výši 300 Kč ve lhůtě patnácti dnů, nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala podáním doručeným magistrátu dne 13. 2. 2016, v němž uvedla, že předmětné vozidlo řídil pan L. H. N., narozen X, bytem X D. B. P., H. P., V. Současně žalobkyně uvedla doručovací adresu údajného řidiče vozidla v České republice. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 22. 6. 2016, č. j. MmM/072004/2016/OSČ-Př/MK, přestupek odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „přestupkový zákon“) a dne 24. 8. 2016 vydal příkaz č. j. MmM/094743/2016/OSČ-Př/MK. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dne 1. 9. 2016 odpor. Vyrozuměním ze dne 9. 11. 2016 byla žalobkyně informována o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a byl jí stanoven termín k nahlédnutí do spisu. Dne 11. 1. 2017 vydal správní orgán prvostupňové rozhodnutí, které žalobkyně napadla blanketním odvoláním a které nebylo přes výzvu správního orgánu I. stupně doplněno. Žalovaný pak dne 12. 5. 2017 vydal napadené rozhodnutí, jež dne 26. 5. 2017 nabylo právní moci.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti namítnul, že krajský soud nesprávně posoudil námitku nedostatečně určitého vymezení místa jednání vykazujícího znaky přestupku.

[13] Výrok prvostupňového rozhodnutí specifikoval jednání žalobkyně takto: „jako provozovatel vozidla tov. zn. Volkswagen Passat, reg. zn. X, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Blíže nezjištěný řidič dne 25. 11. 2015 ve 12:25 hodin, v Mostě, na ulici Radniční, stál s motorovým vozidlem tov. zn. Volkswagen Passat, reg. zn. X, bez povolení v působnosti svislé dopravní značky IP 12 „Vybrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „1. řada jen na povolení MgM Most“, a tím porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.“

[14] Nejvyšší správní soud v první řadě poukazuje na rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015 - 41, v jehož bodě 37 zdejší soud vyslovil, že „v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty a je klíčovou normativní částí rozhodnutí. Zároveň je třeba trvat na tom, aby zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65). Je totiž nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, srov. rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012 - 43, nebo ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39).“

[15] Nedostatečný popis skutku ve výrokové části přitom nelze nahrazovat přihlédnutím k jeho popisu v odůvodnění rozhodnutí či zohledněním obsahu podkladů rozhodnutí založených ve správním spise (viz výše citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 2 As 34/2006 - 73, nebo také rozsudky NSS ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007 - 479, či ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42). Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013 - 35), stejně jako na vymezení toho, jakým způsobem postihovaný skutek naplnil jednotlivé znaky skutkové podstaty (viz rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009 - 66, č. 1975/2010 Sb. NSS).

[16] Přímoú otázkou specifikace místa přestupku ve výroku správního rozhodnutí v souvislosti s nedovoleným parkováním se zabýval Nejvyšší správní soud například ve výše citovaném rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42, na který přílehlavě odkázal též krajský soud, přičemž ze závěrů v tomto rozsudku uvedených vyplývá, že pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného parkování je nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo. Bylo by proto nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez současného prokázání ve správním řízení, že by ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce (srov. rozsudek ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 - 39, kde sice bylo místo označeno pouze ulicí, celá ulice však měla zpoplatněný režim).

[17] Potud Nejvyšší správní soud souhlasí se závěry krajského soudu v tom smyslu, že pouhé uvedení názvu ulice by v posuzovaném případě nemohlo představovat dostatečné vymezení místa spáchání přestupku a naplnění požadavků na adekvátní vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve smyslu § 77 přestupkového zákona, jelikož z řízení před správními orgány nevyplývalo, že by byl pro celou předmětnou ulici stanoven stejný

pokračování

režim parkování. Nelze však souhlasit se závěrem krajského soudu, že na posuzovaný případ není možné aplikovat závěry vyjádřené v rozsudku NSS ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016 - 30, ve kterém se soud zabýval přestupkem provozovatele vozidla spočívajícím ve stání provozovatelova vozidla na místě placeného stání bez příslušného dokladu o zaplacení. V tomto rozsudku zdejší soud mimo jiné dospěl k závěru, že místo spáchání skutku bylo dostatečně určité vymezeno v případě, kdy označení ulice v konkrétním městě bylo doplněno slovy, že „*provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svislou dopravní značkou IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, když s vozidlem stál na tomto parkovišti.*“ Nejvyšší správní soud tak vzal za zřejmé, že spojení „na tomto parkovišti“ odkazuje na parkoviště s placeným stáním v režimu značky IP 13b. Z vymezení skutku ve výroku bylo proto seznatelné, jaký režim parkování platil na místě, kde vozidlo stálo. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na nezaplatněném místě.

[18] V posuzovaném případě bylo místo spáchání správního deliktu vymezeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí téměř shodně, jako tomu bylo ve výše citovaném rozsudku sp. zn. 1 As 247/2016 - 30, protože lze závěry tohoto rozsudku vztáhnout též na nyní posuzovanou otázku. Též v nyní posuzovaném případě totiž správní orgán I. stupně místo spáchání správního deliktu označil nejen názvem příslušné ulice v daném městě (v Mostě, na ulici Radniční), ale též explicitně odkázal na skutečnost, že vozidlo provozovatele stálo bez povolení v působnosti svislé dopravní značky IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „1. řada jen na povolení MgM Most“ (zvýraznění doplněno). Jediný rozdíl tak oproti situaci ve výše citovaném rozsudku tkví v absenci slovního spojení „když s vozidlem stál na tomto parkovišti“, přičemž skutečnost, že vozidlo provozované žalobkyní stálo na místě vyhrazeného parkoviště, však sama o sobě plyne již z pouhé formulace výroku a slovního spojení „*stál (...) bez povolení v působnosti svislé dopravní značky IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „1. řada jen na povolení MgM Most.*“

[19] Adekvátnost vymezení místa spáchání správního deliktu tak měla být v posuzovaném případě posuzována optikou výše citovaného rozsudku NSS ze dne 21. 12. 2016. Krajský soud tedy pochybil, pokud tento odmítl aplikovat s konstatováním, že „*[n]ejde dále ani o případ, kdy by místo spáchání skutku bylo vymezeno uvedením toho, že vozidlo stálo přímo na parkovišti, jehož režim stanovený dopravní značkou byl tímto porušen.*“ Ačkoli obecně lze přijmout za vhodná doporučení, která předestřel krajský soud v bodu 26. napadeného rozsudku, kdy za účelem vyšší míry přesnosti správní orgán konkretizuje místo spáchání správního deliktu tím, že například uvede číslo popisné či evidenční budovy, popřípadě jiného významnějšího stálého prvku, v jejichž blízkosti vozidlo stálo, či dokonce za pomoci GPS souřadnic, v posuzovaném případě to nebylo nezbytné, jelikož totožnost skutku byla zajištěna již výše předestřenou formulací výroku prvostupňového rozhodnutí. Tento závěr ostatně potvrdil zdejší soud též v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 - 46, v němž konstatoval, že „*[d]ostatečná specifikace naplnění znaků přestupku stanovených v zákoně o silničním provozu, jakožto nezbytné součásti vymezení skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, může být učiněna i odkazem na dopravní značení, které nebylo respektováno.*“ K tomu zdejší soud dodává, že užití krajským soudem navržených prostředků majících za cíl exaktnější specifikaci místa spáchání správního deliktu by se pak jevilo nezbytným pouze v tom případě, kdy by s přihlédnutím

k okolnostem případu nebylo možno ani na základě výroku formulovaného obdobným způsobem jednoznačně identifikovat místo spáchání deliktu (přestupku). V nyní posuzované věci tomu však tak není, neboť žalobkyně např. ani netvrdila, že by dopravní značka, s jejíž pomocí bylo místo spáchání deliktu ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno, byla v ulici Radniční v Mostě umístěna na více místech.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[21] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu